

KOMMUNISMIN PÄIVÄJÄRJESTYKSESSÄ OLEVISTA TEHTÄVISTÄ GRUUSIASSA JA TAKA-KAUKAASIASSA

*Selostus Gruusian kommunistisen puolueen Tiflisiin
järjestön yleiselle kokoukselle²⁸
heinäkuun 6 p:nä 1921*

Toverit! Teidän järjestönne komitea on antanut toimekseni tehdä teille selostuksen kommunismin lähimmistä tehtävistä Gruusiassa.

Kommunismin lähimmät tehtävät ovat taktiikkakysymyksiä. Mutta puolueen, ja vielä hallituspuolueen, taktiikan määrittelemiseksi on ennen kaikkea huomioitava yleinen tilanne, joka ympäröi puoluetta ja jota tämä ei voi olla ottamatta huomioon. Minkälainen on tuo tilanne?

Tuskin tarvitsee todistella, että kansalaissodan alettua maailma jakautui kahteen vastakkaiseen leiriin, Ententen johtamaan imperialismin leiriin ja Neuvosto-Venäjänsä johtamaan sosialismin leiriin, että ensimmäisessä leirissä ovat kaikki ja kaikenlaiset kapitalistiset, „demokraattiset“ ja menshevistiset valtiot ja toisessa ovat neuvostovaltiot, siinä luvussa myös Gruusia. Neuvostomaita nykyään ympäröivän tilanteen peruspiirteenä on se, että kahden edellämäin mainitun leirin välisen aseellisen taistelun kausi on päättynyt pitempi- tai lyhyempiaikaiseen välirauhaan niiden välillä, että sotakauden tilalle on tullut neuvostotasa-

valtojen rauhallisen taloudellisen rakennustyön kausi. Aikaisemmin, niin sanoakseni sotakautena, neuvostotasavallat toimivat yleisen tunnuksen „kaikki sodan hyväksi“ mukaan, sillä neuvostotasavallat olivat imperialistivaltioiden saartama leiri. Silloin, tuona kautena, kommunistisen puolueen koko tarmo meni kaikkien elävien voimien siirtämiseen Punaisen Armeijan rakentamiseen, rintaman lujittamiseen aseellista taistelua varten imperialismia vastaan. Sanomattakin on selvää, että tuona kautena puolue ei voinut keskittää huomiotaan taloudelliseen rakennustyöhön. Voidaan liioittelematta sanoa, että neuvostomaiden talous rajoittui tuona kautena sotateollisuuden kehittämiseen ja siihen, että pidettiin jotenkuten pystyssä eräitä kansantalouden aloja, jotka samoin olivat yhteydessä sotaan. Tällä oikeastaan onkin selitettävissä se taloudellinen rappiotila, jonka me saimme perinnöksi neuvostovaltioiden sotakaudelta.

Nykyään, jolloin me olemme astuneet taloudellisen rakennustyön uuteen kauteen, jolloin me olemme siirtyneet sodasta rauhan töihin, tulee entisen tunnuksen „kaikki sodan hyväksi“ tilalle luonnollisesti uusi tunnus „kaikki kansantalouden hyväksi“. Tämä uusi kausi velvoittaa kommunisteja siirtämään kaikki voimat taloudelliselle rintamalle, teollisuuteen, maatalouteen, elintarviketyöhön, osuustoimintaan, kululaitokseen j.n.e. Sillä ilman sitä ei päästä voitolle taloudellisesta rappioutilasta.

Kun sotakausi antoi meille sotilas- ja huoltomieskommunistien, joukko-osastojen muodostaja- ja operatiivisen alan j.n.e. kommunistien tyyppin, niin kommunistisen puolueen on huolehdittava siitä, että

uutena kautena, taloudellisen rakennustyön kautena, vetämällä laajat joukot mukaan talouden elvyttämistyöhön, luodaan uusi talousmies-kommunistin tyyppi—teollisuuden, maatalouden, kulkulaitoksen, osuustoiminnan j.n.e. työntekijäin tyyppi.

Mutta kehittäessään taloudellista rakennustyötä kommunistit eivät voi olla huomioimatta kahta hyvin tärkeää seikkaa, jotka ovat jääneet perinnöksi menneisyydeltä. Nämä seikat ovat: ensiksikin se, että neuvostomaiden ympärillä on teollisesti korkealle kehittyneitä porvarillisia valtioita, ja toiseksi se, että neuvostovaltioiden sisällä on suurilukuinen talonpoikainen pikkuporvaristo.

Asia on niin, että historian tahdosta Neuvostovalta voitti kapitalistisessa suhteessa verrattain vähän kehittyneissä maissa eikä enemmän kehittyneissä maissa. Historia on osoittanut, että sellaisissa maissa kuin Venäjä, jossa oli verrattain nuori kapitalismi, voimakas, keskitetty proletariaatti ja heikko kansallinen porvaristo, on porvaristo paljon helpompi kukistaa kuin kapitalismin klassillisissa maissa, sellaisissa kuin ovat Saksa, Englanti ja Ranska, joissa kapitalismi on ollut olemassa useita vuosisatoja ja porvaristo on ehtinyt muuttua kaiken yhteiskunnallisen elämän mitä tärkeimmäksi johtavaksi voimaksi.

Kun proletariaatin diktatuuri tulee pystytetyksi myöskin sellaisissa maissa kuin Saksa ja Englanti, niin siellä on epäilemättä helpompi jatkaa sosialistista vallankumousta ja viedä se päätökseen, s.o. siellä on helpompi järjestää sosialistinen talous, sillä siellä on teollisuus enemmän kehittynyt, tekniikka on runsaampaa ja proletariaatti suhteellisesti suurilukuisempi

kuin nykyisissä neuvostomaissa. Mutta toistaiseksi meillä on tosiasiana toisaalta proletariaatin diktatuuri maissa, joissa on vähemmän kehittynyt teollisuus ja pienten tavarantuottajain (talonpoikain) suurilukuinen luokka, ja toisaalta porvariston diktatuuri maissa, joissa on korkeammalle kehittynyt teollisuus ja suurilukuinen proletariaatin luokka. Tämän tosiasian huomiotta jättäminen olisi terveen järjen vastaista ja kevytmielisyyttä.

Kun neuvostomaissa on runsaasti raaka- ja polttoainelähteitä, mutta teollisesti kehittyneet porvarilliset maat kärsivät niiden riittämättömyydestä, niin on epäilemätöntä, että porvarillisten valtioiden erinäiset kapitalistiryhmät ovat kiinnostuneet sopimuksen tekemisestä neuvostovaltioiden kanssa raaka- ja polttoainelähteiden käyttämisestä määrätyillä ehdoilla. Toisaalta, koska pientuottajain luokka neuvostovaltioiden sisällä (talonpoikaisto) tarvitsee teollisuuden tuotteita (kankaat, maatalouskoneet), niin on epäilemätöntä, että se on myös kiinnostettu sopimuksesta oman maansa proletaarisen vallan kanssa tällaisten tuotteiden saamiseksi tavaravaihdon kautta (maataloustuotteiden vastineeksi).

Neuvostovalta puolestaan on myöskin kiinnostettu väliaikaisen sopimuksen tekemisestä sekä vieraiden maiden erinäisten kapitalistiryhmien kanssa että oman maansa pienten tavarantuottajain luokan kanssa, sillä tällainen sopimus epäilemättä jouduttaa ja helpottaa sodan hajoittamien tuotantovoimien kuntoonpalauttamista ja sähköistämisen suorittamista, tämän tulevan sosialistisen talouden tuotannollis-tekniillisen perustan luomista.

Nämä seikat sanelevat neuvostovaltioiden kommunisteille väliaikaisten sopimusten politiikan niin Lännen erinäisten kapitalistiryhmien kanssa (niiden pääomien ja teknillisten voimain käyttämisen tarkoituksessa) kuin myöskin oman maansa pikkuporvariston kanssa (välttämättömien raaka-aineiden ja elintarvikkeiden saamiseksi).

Jotkut voivat sanoa, että tämä porvariston kanssa tehtävien sopimusten taktiikka haiskahtaa menshevismiltä, sillä menshevikit noudattavat toiminnassaan porvariston kanssa tehtävien sopimusten taktiikkaa. Mutta se on väärin. Erinäisten porvarillisten ryhmien kanssa tehtävien sopimusten taktiikan, jota kommunistit nykyään ehdottavat, ja porvariston kanssa tehtävien sopimusten menshevistisen taktiikan välillä on kokonainen kuilu. Menshevikit ehdottavat tavallisesti sopimusta porvariston kanssa silloin, kun vallassa ovat kapitalistit, kun vallassa olevat kapitalistit ovat valtansa lujittamisen ja proletariaatin turmelemisen tarkoituksessa suostuvaisia antamaan ylhääl-täkäsin proletariaatin erinäisille ryhmille joitakin „reformoja“, pikku myönnytyksiä. Sellainen sopimus on vahingollinen proletariaatille ja hyödyllinen porvaristolle, sillä se ei heikennä, vaan lujittaa porvariston valtaa, synnyttää proletariaatin keskuudessa erimielisyyksiä ja hajottaa sitä. Juuri sen vuoksi bolshevikit ovat aina vastustaneet ja tulevat edelleenkin vastustamaan vallassa olevan porvariston kanssa tehtävien sopimusten menshevististä taktiikkaa. Juuri sen vuoksi bolshevikit ovatkin sitä mieltä, että menshevikit ovat porvarillisen vaikutuksen välittäjiä proletariaattiin.

Menshevikkien taktiikan vastapainoksi bolshevikkien ehdottama sopimustaktiikka on luonteeltaan taas aivan toisenlaista, sillä se edellyttää aivan toisenlaisia olosuhteita, jolloin vallassa ei ole porvaristo, vaan proletariaatti, ja erinäisten porvarillisten ryhmien sopimuksen proletaarisen vallan kanssa on kiertämättä johdettava toisaalta proletaarisen vallan lujittumiseen ja toisaalta porvariston hajaantumiseen ja sen erinäisten ryhmien kuuliaisiksi tekemiseen. On vain välttämätöntä, että proletariaatti pitäisi valtaamansa vallan lujasti käsissään ja käyttäisi taitavasti näiden porvarillisten ryhmien varoja ja tietoja maan taloudelliseen elvyttämiseen.

Kuten näette, tämä taktiikka on yhtä kaukana menshevikkien taktiikasta kuin taivas maasta.

Siis on siirrettävä kaikki elävät voimat taloudelliselle rintamalle käyttäen samalla sopimusperusteilla erinäisiä porvarillisia ryhmiä, niiden varoja, niiden tietoja ja niiden organisatitottumuksia maan taloudellisen elvyttämisen hyväksi — sellainen on kommunistien, heidän joukossaan myös Gruusian kommunistien, lähin yleisen tilanteen sanelema tehtävä neuvostomaissa.

Mutta yleisen tilanteen huomioiminen ei vielä riitä eri neuvostomaiden, tässä tapauksessa Neuvosto-Gruusian taktiikan määrittelemiseksi. Kunkin eri neuvostomaan kommunistien taktiikan määrittelemiseksi on vielä huomioitava näiden maiden olemassaolon erikoiset, konkreettiset ehdot. Minkälaisia ovat Neuvosto-Gruusian olemassaolon erikoiset, konkreettiset ehdot, joiden vallitessa Gruusian kommunistinen puolue joutuu toimimaan?

Voidaan varmuudella määritellä eräitä tosiasioita, jotka luonnehtivat näitä ehtoja.

Ensiksikin, on epäilemätöntä, että kapitalististen valtioiden ehdottoman kielteisen suhtautumisen vuoksi neuvostomaihin on Neuvosto-Gruusian, samoin kuin jokaisen muunkin neuvostomaan, aivan eristetty olemassaolo mahdotonta niin sotilaalliselta kuin myöskin taloudellisen kehityksen kannalta. Neuvostovaltioiden keskinäinen tuki, sekä sotilaallinen että taloudellinen, on ehto, jota ilman näiden valtioiden kehitys on mahdoton.

Toiseksi, on selvää, että Gruusia, jolla ei ole riittävästi elintarviketuotteita, tarvitsee Venäjän viljaa, se ei voi tulla toimeen ilman sitä.

Kolmanneksi, Gruusia, jolla ei ole nestemäistä polttoainetta, tarvitsee ilmeisesti kulkulaitoksensa ja teollisuutensa ylläpitämiseksi Azerbaidžhanin naftatuotteita, se ei voi tulla toimeen ilman niitä.

Neljänneksi, on epäilemätöntä myöskin se, että Gruusia, jolla ei ole riittävästi vientitavaroita, tarvitsee tavarabudjetin vajauksen täyttämiseksi kulta-apua Venäjältä.

Lopuksi ei voida olla huomioimatta Gruusian väestön kansallisen kokoonpanon omalaatuisia suhteita, joiden mukaan huomattavan prosenttimäärän tästä väestöstä muodostavat armenialaiset, ja Tiflissä, Gruusian pääkaupungissa, he muodostavat jopa miltei puolet koko väestöstä, mikä epäilemättä velvoittaa Gruusian, olkoonpa täällä yleensä mikä hallintomuoto hyvänsä, ja varsinkin neuvostojärjestelmän vallitessa, säilyttämään ehdottoman rauhan ja veljel-

lisen yhteistoiminnan sekä Gruusian armenialaisten että itse Armenian kanssa.

Tuskin tarvitsee todistella, että nämä ja monet muut sentapaiset konkreettiset ehdot velvoittavat niin Neuvosto-Gruusiaa kuin myöskin Neuvosto-Armeniaa ja Neuvosto-Azerbaidzhania saamaan aikaan keskenään jonkinlaisen taloudellisen toiminnan yhtenäisyyden, jonkinlaisen taloudellisten ponnistusten yhdistämisen sanokaamme kulkulaitoksen kehittämiseksi, yhteisen toiminnan järjestämiseksi ulkoisilla markkinoilla, maanparannustöiden (kastelu, salaojitus) järjestämiseksi j.n.e. Minä en edes puhukaan keskinäisen tuen ja yhteyden välttämättömyydestä niin Taka-Kaukaasian riippumattomien neuvostotasavaltojen välillä kuin myöskin näiden tasavaltojen ja Neuvosto-Venäjän välillä silloin, kun käy välttämättömäksi puolustus ulkoapäin tulevaa hyökkäystä vastaan. Kaikki se on selvää ja kiistatonta. Ja kun olen kuitenkin ryhtynyt puhumaan näistä tavallisista totuuksista, niin teen sen vain siksi, että on olemassa eräitä parin kolmen viime vuoden aikana muodostuneita ehtoja, jotka häiritsevät tällaista yhdistymistä ja uhkaavat tehdä tyhjiksi tällaisen yhdistymisen yritykset. Tarkoitän natsionalismia — gruusialaista, armenialaista ja azerbaidzhanilaista, — joka on viime vuosien aikana kasvanut hirveästi Taka-Kaukaasian tasavalloissa ja joka jarruttaa yhdistymisasiä.

Muistan vuodet 1905—1917, jolloin Taka-Kaukaasian työläisten ja yleensä työtätekevien keskuudessa vallitsi täydellinen veljellinen solidaarisuus, jolloin veljeyssiteet yhdistivät armenialaisia, gruusialaisia, azerbaidzhanilaisia ja venäläisiä työläisiä

yhdeksi sosialistiseksi perheeksi. Saavuttuani nyt Tiflisiin minua hämmästytti entisen solidaarisuuden puuttuminen Taka-Kaukaasian kansallisuuksien työläisten välillä. Työläisten ja talonpoikain keskuudessa on kehittynyt natsionalismi, on voimistunut epäluottamuksen tunne heidän toiskansallisia tovereitaan kohtaan: armenialaisvastaista, tatarialaisvastaista, gruusialaisvastaista, venäläisvastaista ja kaikenlaista muuta natsionalismia on nyt aivan ylettömästi. Entiset veljellisen luottamuksen siteet ovat katkenneet, tai ne ovat ainakin suuresti heikentyneet. Ilmeistä on, että natsionalististen hallitusten kolmivuotinen olemassaolo Gruusiassa (menshevikit), Azerbaidzhanissa (mussavatistit²⁹) ja Armeniassa (dashnakit³⁰) ei ole mennyt jälkiä jättämättä. Harjoittaen natsionalistista politiikkaansa ja toimien työtätekevien keskuudessa aggressiivisen natsionalismin hengessä näiden natsionalististen hallitusten toiminta johti lopuksi siihen, että jokainen näistä pienistä maista osoittautui joutuneen vihamielisen natsionalistisen ilmapiirin ympäröimäksi, joka riisti Gruusialta ja Armenialta Venäjän viljan ja Azerbaidzhanin naftan, ja Azerbaidzhanilta ja Venäjältä — Batumin kautta kuljetettavat tavarat. Minä en edes puhukaan aseellisista yhteenotoista (gruusialais-armenialainen sota) ja verilöylyistä (armenialais-tataarilaisista), noista natsionalistisen politiikan luonnollisista tuloksista. Ei ole ihme, että tässä myrkyllisessä natsionalistisessa ilmapiirissä ovat katkenneet entiset internationalistiset yhdyssiteet ja työläisten mielet ovat osoittautuneet natsionalismin myrkyin saastuttamiksi. Ja kun kerran työläisten keskuudessa ei ole vielä vapauduttu tämän natsiona-

lismin jätteistä, on tämä seikka (natsionalismi) mitä suurimpana hättänä Taka-Kaukaasian neuvostotasavaltojen taloudellisten (ja sotilaallisten) ponnistusten yhdistämisessä. Ja minä jo sanoin, että ilman tällaista yhdistämistä Taka-Kaukaasian neuvostotasavaltojen ja erikoisesti Neuvosto-Gruusian taloudellinen menestys on mahdotonta. Sen vuoksi Gruusian kommunistien päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on armoton taistelu natsionalismia vastaan, entisten internationalististen veljellisten yhdyssiteiden uudelleen solmiminen, jotka olivat olemassa ennen natsionalistisen menshevikkihallituksen ilmaantumista, ja siten keskinäisen luottamuksen terveen ilmapiirin luominen, joka on välttämätön Taka-Kaukaasian neuvostotasavaltojen taloudellisten ponnistusten yhdistämiseksi ja Gruusian elvyttämiseksi taloudellisesti.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että riippumatonta Gruusiana tai riippumatonta Azerbaidzhaniana y. m. ei enää saisi olla olemassa. Eräiden tovereiden keskuudessa kiertelevä luonnos entisten läänien (Tiflisiin, Bakun ja Erivanin läänien) palauttamisesta, joiden johdossa olisi yksi Taka-Kaukaasian hallitus, on mielestäni utopiaa, vieläpä taantumuksellista utopiaa, sillä tällaisen luonnoksen lähtökohtana on epäilemättä halu kääntää historian ratasta taaksepäin. Entisten läänien palauttaminen ja kansallisten hallitusten lakkauttaminen Gruusiassa, Azerbaidzhanissa ja Armeniassa olisi samaa kuin tilanherrain maanomistuksen palauttaminen ja vallankumouksen voittojen hävittäminen. Sillä ei ole mitään yhteistä kommunismin kanssa. Juuri sitä varten, että voitaisiin hälventää keskinäisen epäluottamuksen ilmapiiri ja solmia

uudelleen veljelliset yhdyssiteet Taka-Kaukaasian kansallisuuksien työtätekevien ja Venäjän työläisten välillä — juuri sitä varten on säilytettävä niin Gruusian kuin myöskin Azerbaidzhanin ja Armenian riippumattomuus. Tämä ei poista, vaan päinvastoin edellyttää taloudellisen ja muun keskinäisen tuen välttämättömyyttä samoin kuin riippumattomien neuvostotasavaltojen taloudellisten ponnistusten yhdistämisen välttämättömyyttä vapaaehtoisen sopimuksen perustoilla, konventionin perustoilla.

Saamieni tietojen mukaan Moskovassa on muutama päivä sitten tehty päätös pienen avun antamisesta Gruusialle, Armenialle ja Azerbaidzhanille 6¹/₂ miljoonan kultaruplan lainan muodossa. Lisäksi olen saanut tietää, että Gruusia ja Armenia saavat Azerbaidzhanista naftatuotteita korvauksetta — seikka, joka on mahdoton porvarillisten valtioiden elämässä, vaikka ne olisivatkin sidotut toisiinsa paljonpuhutulla „ystävyyssopimuksella“ (Entente cordiale³¹). Tuskin tarvitsee todistella, että nämä ja muut niiden tapaiset teot eivät heikennä, vaan lujittavat näiden valtioiden riippumattomuutta.

Siis natsionalististen jätteiden hävittäminen, niiden poispolttaminen tulisella raudalla ja keskinäisen luottamuksen terveeseen ilmapiiriin luominen Taka-Kaukaasian kansallisuuksien työtätekevien keskuudessa Taka-Kaukaasian neuvostotasavaltojen taloudellisten ponnistusten yhdistämisen helpottamiseksi ja jouduttamiseksi (jota ilman Neuvosto-Gruusian taloudellinen elvyttäminen on mahdotonta) säilyttäen Neuvosto-Gruusian riippumattomuuden — sellainen on Gruusian kommunistien toinen päiväjärjestyksessä oleva teh-

tävä, jota vaativat tämän maan olemassaolon konkreettiset ehdot.

Lopuksi kolmas päiväjärjestyksessä oleva tehtävä, joka on yhtä tärkeä ja yhtä välttämätön,—se on Gruusian kommunistisen puolueen puhtauden, lujouden ja joustavuuden säilyttäminen.

Toverit! Teidän on muistettava, että puolueemme on hallituspuolue, että usein siihen liittyy tai yrittää liittyä kokonaisin ryhmin epäluotettavia, proletaariselle hengelle vieraita kiipeilijäaineiksia, jotka tuovat puolueeseen rappeutumisen ja luutuneisuuden henkeä. Kommunistien elintärkeänä tehtävänä on huolehtia siitä, että puolue saataisiin suojatuksi tuollaisilta aineksilta. On kerta kaikkiaan muistettava, että puolueen ja erikoisesti kommunistisen puolueen voima ja ominaispaino eivät riipu niin paljon sen jäsenten määrästä kuin niiden laadusta, niiden lujudesta ja uskollisuudesta proletariaatin asialle. Venäjän kommunistisessa puolueessa on kaiken kaikkiaan 700 tuhatta jäsentä. Voin varmuudella sanoa teille, toverit, että se voisi kohottaa jäsenmääränsä 7 miljoonaan, jos se haluaisi sen tehdä ja ellei se tietäisi, että 700 tuhatta lujaa kommunistia on mahtavampi voima kuin tarpeettomat ja mihinkään kelpaamattomat 7 miljoonaa mukana kulkijaa. Kun Venäjä kesti maailman imperialismin rynnistyksen, kun se saavutti ulkoisilla rintamalla monia mitä tärkeimpiä voittoja, kun se parissa kolmessa vuodessa kehitti itsestään sellaisen voiman, joka horjuttaa maailman imperialismin perustoja, niin siitä se on kiitollisuudenvelassa muun muassa sille lujalle, taisteluissa karaistuneelle ja lujasta teräksestä taotulle kommunistiselle puolueelle, joka ei ole mil-

loinkaan asettanut tavoittelun kohteeksi jäsentensä määrää, vaan on pitänyt ensimmäisenä velvollisuutenaan huolehtia jäsenistönsä laadullisesta parantamisesta. Lassalle oli oikeassa sanoessaan, että puolue lujittuu puhdistamalla itseään kunnottomista ihmisistä. Toisaalta on epäilemätöntä, että kun esimerkiksi maailman suurin sosialidemokraattinen puolue, Saksan sosialidemokraattinen puolue, osoittautui imperialistisen sodan aikana imperialismiin käsissä olevaksi leikkikaluksi ja sodan jälkeen luhistui pohjattomaan kuiluun kuin savijalkajättiläinen, — niin siten kävi siksi, että se oli vuosikausia ollut viehätynyt järjestöjensä laajentamiseen kaikenlaisella pikkuporvarillisella kuonalla, joka sitten tappoikin siinä elävän hengen.

Siis oman puolueensa lujuuden ja puhtauden säilyttäminen, olla tavoittelematta puolueen jäsenmäärän suuruutta, puolueen jäsenistön laadun järjestelmällinen parantaminen, puolueen suojeleminen poroporvarillisten natsionalististen intelligenttiainesten tulvalta — sellainen on Gruusian kommunistisen puolueen kolmas ja viimeinen päiväjärjestyksessä oleva tehtävä.

Lopetan selostukseni, toverit. Siirryn yhteenvetoihin:

1) On kehitettävä kaikinpuolista taloudellista rakennustyötä ponnistamalla tässä työssä kaikki voimat ja käyttämällä siihen niin Lännen kapitalististen ryhmien kuin myöskin oman maan pikkuporvarillisten ryhmien voimia ja varoja.

2) On murskattava natsionalismin lohikäärme ja luotava terve internationalismin ilmapiiri Taka-

Kaukaasian neuvostotasavaltojen taloudellisten ponnistusten yhdistämisen helpottamiseksi säilyttäen näiden tasavaltojen riippumattomuuden.

3) On suojattava puolue poroporvarillisten aineiden tulvalta ja säilytettävä sen lujuus ja joustavuus parantamalla järjestelmällisesti sen jäsenistön laatua.

Sellaiset ovat Gruusian kommunistisen puolueen päiväjärjestyksessä olevat kolme perustehtävää.

Vain täyttämällä nämä tehtävät voi Gruusian kommunistinen puolue pitää ohjat omissa käsissään ja voittaa taloudellisen rappiotilan. (Suosionosoituksia.)

„Pravda Gruzii“ (Tiflis)

Nº 108, heinäkuun 13 pnä 1921